

AGE OF  ARISTOCRACY

BESTE
SLECHTSTE

BESTE
SLECHTSTE
END DAYS # 2

Eduard Meinema

Beste Slechtste

End Days # 2

Original Title: Best Worst

Copyright © 2026 Eduard Meinema

Cover design: GS Cover Design Studio

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403870793

NUR 333

All rights reserved.

1

Het gebouw van de Kisatchie High School in Louisiana was met de grond gelijkgemaakt. Eén vernietigende aanval van een paar combat drones betekende het einde van het vermaarde schoolgebouw dat decennialang weer en wind had weerstaan. Kapitein Gauff, commandant van een TIA-eenheid, de *Terrorist Intelligence Agency*, belast met het opsporen van een ondergrondse basis, stond op veilige afstand te kijken naar de smeulende resten van het monumentale ingestorte gebouw.

‘Dat heeft niemand overleefd,’ zei agent Hughes. Toen hij opzij keek, zag hij de blik in Gauff’s ogen. ‘Toch?’ vroeg hij voor de zekerheid.

‘Ik weet het niet,’ zei Gauff terughoudend. ‘Dit ging mij te makkelijk. *Veel* te makkelijk.’

‘Moet een drone aanval dan moeilijk zijn?’ grinnikte Hughes tevreden.

‘Hmm.’ Gauff was niet overtuigd. ‘Als die rebellen zoveel moeite hebben gedaan om een ondergrondse basis te bouwen, dan zou je toch verwachten dat ze ook aan afweergeschut hebben gedacht? Maar er is geen schot gelost. Ze hebben helemaal niets gedaan. Dat begrijp ik niet.’

‘Ik kan me voorstellen dat ze totaal werden verrast,’ merkte Hughes op.

‘Ach hou toch op Hughes. Verrast?’ snauwde Gauff. ‘Eerst heeft Addicott, onze scherpschutter, iemand op de

zolderverdieping geraakt. Daarna zijn er drie teams van ons naar binnen gegaan om de boel volledig op zijn kop te zetten. Ze hebben alle vloeren gesloopt. En dat ging bepaald niet zachtzinnig. Nee, Hughes. Dit kwam niet als een verrassing. Dat bestaat niet.'

'Misschien hebben de drones ook de basis vernietigd?'

Gauff staarde zwijgend voor zich uit. Zijn ogen dwaalden over de geblakerde resten van het schoolgebouw. Hij wilde niet geloven dat één aanval genoeg was om een fanatieke rebellengroep weg te vagen. Oké, zoals veel opstandelingen, had ook deze groep veel burgers. Maar boven alles was dit een groep waarvan de TIA wist dat de leiding uit professionele, doorgewinterde militairen bestond. Hij had info nodig. 'AILPHA? Status ondergrondse basis?'

>> **Data ontoereikend**, << antwoordde AILPHA in Gauff's oortje.

'Zal ik die ruïne door een paar man laten uitkammen, kapitein?' zei Hughes.

'Met het risico dat die klootzakken ons daar opwachten?' zei Gauff hoofdschuddend. 'Wiens leven wil je daar voor inzetten Hughes? Het jouwe?'

Agent Hughes schrok van de felle reactie. 'We, eh, kunnen ook een paar bloedhonden inzetten?'

'Hebben we die dan bij ons?'

'Ik heb twee Reutans, kapitein.'

Gauff schrok. 'Twee... Reutans? Robothonden?'

Hughes knikte. 'Twee stuks, kapitein.'

‘Wie begeleidt ze?’

Hughes keek naar de grond. ‘Niemand.’

‘Niem...? Oh,’ hij schrok even, maar realiseerde zich dat de waarheid iets genuanceerder lag. ‘Je bedoelt... AILPHA.’

Hughes knikte. ‘Reutans laten zich niet door ons leiden, sir. Maar het zijn perfecte speurhonden.’

‘Ja. En nog betere moordmachines,’ zei Gauff. ‘Ik krijg altijd de kriebels van die beesten.’ *Voor zover je het beesten kunt noemen*, dacht hij.

‘Niet inzetten dan?’ zei Hughes.

>> **Reutans geactiveerd**, << zei AILPHA die zonder verdere toelichting te geven zelf het besluit al had genomen.

‘Fuck,’ zei Gauff. ‘Waarschuw de mannen dat ze die beesten niet in de weg lopen.’

‘Aye, sir,’ zei Hughes. Hij draaide zich om om zijn mannen te waarschuwen, maar was al te laat. Hij voelde de grond onder zijn voeten al trillen en kon net op tijd opzij stappen om twee massieve, manshoge robothonden te laten passeren.

Kapitein Gauff keek vol ontzag naar de twee wandelende moordmachines. ‘Ik hoop voor jullie dat jullie al dood zijn,’ zei hij richting de geblakerde grond. ‘Want je wilt niet in leven zijn om mee te maken hoe deze twee etterbakken je letterlijk en figuurlijk aan stukken scheuren.’

2

Luitenant Fernand Cury leidde zijn mannen, en zijn vriendin Aixa Muniz, te voet het verlaten dorpje Rhyolite binnen. De weinige gebouwen die nog overeind stonden, waren zwaar vervallen.

‘*Leftenant?*’ Petey Ronning sprak zachtjes. Hij veegde met zijn mouw het zweet van zijn gezicht. Midden op de dag was het godvergeten heet, hier in het zuiden van Nevada. ‘Wat gaan we doen? Zonder wapens?’

‘Niet overdrijven Petey, we hebben onze handwapens nog,’ antwoordde Cury. Ook hij liep te zweten, de tocht was lang en zwaar geweest. Kolonel Terem Ndidi had hem de keuze gegeven. Aansluiten bij Ndidi’s leger of vertrekken. Ze hadden unaniem het besluit genomen en waren vertrokken. Ndidi hield zijn woord en liet ze gaan, maar dan zonder de Homer en zonder langeafstandswapens. De handwapens mochten ze behouden.

‘Nou, daar zullen we indruk mee maken. Als er in een van die bouwvallen een scherpschutter op de loer ligt, zijn we binnen vijf seconden allemaal dood.’

Ogenschijnlijk deed Ronning’s opmerking Cury niets. Maar voor de zekerheid checkte hij toch of Aixa veilig achter hem stond. Hij besloot snel in te grijpen. ‘Spreiden mannen!’ zei hij kortaf.

‘Wat heeft dat voor zin?’ zei Yzerman. ‘Als er inderdaad iemand in een van die gebouwen op de loer ligt, heeft hij ons al lang gezien.’

‘Klopt. Maar zo kan hij ons niet allemaal snel achter elkaar omleggen,’ bevestigde de luitenant,

‘Oké, spreiden dus. En dan? Kruipend verder?’ vroeg Yzerman.

‘Of terugtrekken en een leuke plek zoeken om te overleven?’ zei Tanguay.

De luitenant begreep de opmerking maar al te goed. Ook hij had zijn twijfels. ‘Nee. Zoals Yzerman net al zei, is het hoogst onwaarschijnlijk dat we hier onopgemerkt zijn aangekomen.” Terwijl zijn mannen zich op ruime afstand van hem positioneerden, staarde Cury naar de kale vlakte rond het voormalige goudzoekersdorp. Nauwelijks beschutting. Vrijwel geen schuilplaatsen. Liefst zou hij rechtsomkeerts maken, maar zijn plichtsgevoel overwon. De vraag was hoe lang dat nog zo zou blijven. De strijd tegen de onzichtbare vijand werd steeds grimmiger en de afloop leek al vast te staan. In het nadeel van de mensheid beseft Cury maar al te goed. Dat maakte dat ook hij steeds meer moeite had gemotiveerd te blijven. ‘Goed. Nu we zo ver zijn gekomen, moeten we onze opdracht maar afmaken, nietwaar? Steve, jij en Tanguay naar rechts, Petey en ik lopen rechtdoor.’

‘En ik dan?’ vroeg Aixa.

‘Jij blijft hier,’ beval Cury.

‘Waarom? Ik wil mee om...’

‘Jij blijft hier!’ snauwde Cury. ‘Wacht tot ik een seintje geef dat het veilig is.’

Mopperend bleef Aixa Muniz staan. ‘Wat heeft dat voor zin? Ik kan hier nergens schuilen.’

Cury keek haar streng aan. ‘Maak je klein. Als er op ons wordt geschoten, ga jij direct languit liggen. Begrepen?’

‘Aye, aye, *leftenant*...,’ zei Aixa sarcastisch terwijl ze langzaam op haar knieën ging zitten.

Cury rolde met zijn ogen. ‘Serieus Aixa. Bij het eerste de beste schot laat je je vallen en probeer je hier weg te kruipen. En...’ Het viel hem zwaar, maar hij moest het zeggen. ‘Let niet op ons. Smeer ‘m. Probeer weg te komen.’

‘Niet zonder jou,’ zei Aixa.

Cury haalde zijn schouders op. ‘Een dood lichaam is je alleen maar tot last, Aixa. Als ik het niet overleef, wil ik dat jij een veilig heenkomen zoekt. Zonder onnodige ballast.’

‘Nou, Renney hebben we tenminste nog begraven,’ merkte Aixa op. ‘Waarom zou ik jou dan hier laten liggen? In die fuckin’ hete zon?’

Er viel een stilte. De mannen dachten terug aan hun onfortuinlijke vriend die bij de strijd rond de benzinepomp door een van de mannen van Ndidi was neergeschoten.

‘Dat was een hele andere situatie,’ merkte Cury uiteindelijk op. ‘We kennen kolonel Ndidi. Nou ja, min of meer.’ Hij dacht terug aan dat onverwachte moment waarin Ndidi zijn ware aard had laten zien. ‘De vuile verrader...,’ vloekte hij binnensmonds. ‘Hoe dan ook. Wie of wat zich hier, in dit godverlaten gat heeft verschanst, kennen we niet.’

‘Als je het zo zegt, klinkt het of we onze dood tegemoet lopen,’ zei Ronning. Opnieuw veegde hij zweet van zijn bovenlip. ‘En gezien de temperatuur denk ik dat we allemaal naar de hel gaan,’ zuchtte hij.

Opnieuw een ongemakkelijke stilte.

En opnieuw was het Cury die de stilte doorbrak. ‘Dat doen we al sinds we tegen AILPHA vechten Petey.’ Hij haalde diep adem. Gaf zijn mannen een knikje. ‘Tijd voor de laatste fase jongens.’

3

Byron Quade, voormalig hoofd beveiliging van de president van wat toen nog de Verenigde Staten van Amerika was, trapte kwaad tegen het weinige meubilair dat nog in het bezoekerscentrum stond. ‘Onbruikbaar!’ gromde hij. ‘Blijkbaar heeft degene die Melvin Tucker heeft omgelegd, ook alles wat hier nog aan communicatiemiddelen over was vernield.’

Chris Chestwright keek teleurgesteld rond. ‘Dat is een voorbarige conclusie, Byron. De ravage hier is misschien al lang geleden aangericht. Maar de moord op Tucker... die is heel recent.’

‘Hoe dan ook. Het is onbruikbaar, mister President.’

‘Beweging op de weg!’ siste Chad Greene plotseling vanuit zijn positie bij de ingang.

Iedereen dook weg en reageerde alsof de eerste schoten binnen een paar seconden gelost zouden worden. Byron Quade dirigeerde iedereen naar een veilige en strategische positie. Zo veilig als mogelijk in dit gammele gebouw, of wat er nog van over was. Zodra iedereen in positie was, kroop hij naar de ingang. Daar kwam hij, veilig achter een muur, overeind. ‘Hoeveel heb je er gezien?’ vroeg hij zo zachtjes mogelijk aan Chad.

‘Vijf mannen, één vrouw. De mannen dragen een uniform,’ bevestigde Chad.

‘TIA?’

Chad schudde ontkennend zijn hoofd. ‘Leger. Maar niet van de US.’

Quade fronste. ‘Geen US Army, maar wel legeruniformen? Welke idioten komen naar de USA om vervolgens in deze bloedhete woestijn te gaan ronddolen?’ Hij bracht zijn hoofd zo voorzichtig mogelijk een klein stukje langs de deurpost en tuurde naar de open zandvlakte. ‘Ik zie niemand... Oh, wacht. Eén man...’

‘Ze hebben zich verspreid,’ zei Chad. ‘Alleen de vrouw niet, die bleef achter.’

Byron keek nog eens. Deed een hand omhoog als teken dat Chad moest zwijgen. ‘Maar... dat is... dat zijn...’

Voor Quade zijn zin kon afmaken, loste Sabitzer, een van de oud-president's persoonlijke bewakers, een schot. De mannen die het bezoekerscentrum naderden, doken snel weg.

‘Shit!’ sputterde Quade. ‘Wacht met schieten!’ Zonder verdere toelichting stapte hij naar buiten.

‘Wat de hel?’ foeterde Chad. ‘Wat doe je?’ Hij richtte zijn wapen op de dichtstbijzijnde vreemdeling, zijn vinger klaar om de trekker over te halen. Zijn vriendin, Rosella Bowechop, kwam razendsnel naast hem staan.

‘Wat doet-ie?’ vroeg ze aan Chad. Haar stem sloeg over. ‘Is-tie gek geworden? Bevangen door de hitte?’

‘Hij is doorgedraaid,’ meende Chad en maakte zich klaar om te vuren.

Byron Quade was naar buiten gelopen, zijn wapen met twee handen boven zijn hoofd. ‘Cury!’ riep hij luidkeels.

De naderende mannen lagen ver van elkaar. Iedereen keek naar de gestalte die nu open en bloot voor het gebouw stond en om een of andere, hun onbekende, reden de naam van hun luitenant kende. Yzerman wilde op hem afspringen, maar Cury wist hem net op tijd te stoppen. ‘Quade?’ riep de luitenant. Hij bleef voorzichtig, bleef liggen zonder zichzelf bloot te geven.

‘Ja. Goed je te zien man,’ bevestigde Byron. Hij nam zijn wapen in zijn rechterhand en keek verder rond. ‘Hoe ben je hier gekomen?’

Cury herkende de voormalige beveiligder van de president en ging, voorzichtigheidshalve met zijn handen omhoog, rechtop staan. Hij probeerde langs Quade het gebouw in te kijken, maar kon niemand zien. ‘Atherton heeft ons gestuurd.’ Hij wenkte de anderen ook te gaan staan. ‘Ben je alleen?’ vroeg hij aan Quade terwijl zijn mannen langzaam en met tegenzin overeind kwamen.

‘Nee, ik heb...’ Ineens werd Byron achterdochtig. ‘Wacht even. *Waarom* ben jij hier?’

Cury begreep dat Quade twijfels had. Die had hij zelf ook. Wie was er vandaag de dag nog te vertrouwen? Hij had het door schade en schande al te vaak meegemaakt. Vandaag een vriend, morgen een vijand. De aanval van Ndidi was daar het trieste bewijs van. Hij wenkte Aixa te gaan staan en dichterbij te komen.

‘Nee! Aixa, jij ook hier?’ zei Byron verrast. ‘Hee, maar waarom ben jij met Cury en zijn mannen meegekomen?’

‘Opdracht van Atherton,’ zei Aixa. ‘We moesten jou en de president tegemoet gaan.’ Ze wenkte naar het gebouw achter

Quade. ‘Je hebt hem gevonden he?’ Eric heeft je bericht ontvangen. De postduif,’ grinnikte ze.

‘Wie zijn dat?’ hoorde Byron achter zich fluisteren. Rosella was er duidelijk niet gerust op. Hij hield geruststellend zijn vrije hand omhoog. ‘Goed volk, Rosella. Dit zijn mensen van het Pentwogon. De kust is veilig!’

Hij was nog maar nauwelijks uitgesproken of de kogels vlogen hem rond zijn oren. Net voor hij ongeschonden terug het gebouw in vluchtte, hoorde hij ver achter zich Aixa vloeken en schreeuwen van pijn. ‘Fuck, wie zijn dat?’ riep Quade.

‘Jij kent ze, het zijn jouw vrienden,’ merkte Rosella bot op.

‘Nee, ja...’ Nu hij veilig binnen was, ging Byron weer naast de ingang staan. ‘Die mannen die aankwamen ken ik, Cury en zijn maten, die zijn van het Pentwogon. Maar die liggen nu ook onder vuur. Nee, ik bedoel, wie zijn die andere lui? Degenen die schieten?’

4

‘Statusrapport?’ vroeg generaal Misty Atherton bijna fluisterend. Ze streek nerveus door haar grijze haar. In haar mond bungelde een halve, niet aangestoken, sigaar waar ze zich nauwelijks meer van bewust leek.

Majoor Bradley Williamson wees op één van de slechts twee nog functionerende monitoren in de bunker onder het volledig verwoeste schoolgebouw. De Kisatchie High School was voor eens en altijd met de grond gelijkgemaakt. Weer een stuk geschiedenis dat door AILPHA was weggevaagd. De rest van de schermen was op zwart gesprongen of vertoonde slechts een sneeuw beeld. ‘We hebben nog maar twee camera’s actief, Misty.’

Atherton keek terloops naar de schermen. ‘Ik bedoel de schade hierbinnen, Brad.’

‘Oh, ehm...’ Majoor Williamson keek om zich heen. Wees naar een van de weinige mannen in uniform. ‘Petrova? Hoe staan we ervoor?’

Korporaal Nicolas Petrova gebaarde dat de majoor even moest wachten. Er kwam net een andere geüniformeerde man de kamer binnen. ‘Dit is de laatste,’ zei Petrova. Zo snel als hij kon tekende hij op de papieren plattegrond van het ondergrondse centrum nog een paar kruisjes. ‘Hmm,’ mompelde hij toen hij de plattegrond overzag. ‘Valt mee, majoor. Alleen de hoofdingang is behoorlijk beschadigd, de rest van de bunker heeft nauwelijks schade opgelopen.’

Generaal Atherton ijsbeerde rond de tafel met de plattegrond. Keek met een nors gezicht naar de net geplaatste kruisjes. ‘Valt mee, Petrova? *Valt mee?* Ik tel verdomme meer dan tien zwakke punten!’

Petrova keek eerst naar de majoor voordat hij antwoordde. ‘Het lijkt erger dan het is, generaal, allemaal kleine beschadigingen. De extra dikke betonlaag heeft de aanslag goed doorstaan. Niets wat we niet kunnen repareren. En geen enkele opening waardoor iemand de bunker binnen zou kunnen komen.’

‘Uhhuh. *Iemand...* En iets? Petrova? Wat als ze niet *iemand* maar *iets*, je weet wel een of andere kutrobot hier naar binnen sturen?’

‘Misty, alles hier beneden wordt gescand,’ zei Williamson tegen de verontruste generaal. ‘Zelfs als er een robotmuis naar binnen glipt, wordt hij direct opgemerkt en vernietigd. Met dank aan je broer.’

‘Hmm. En... als het iets is dat kleiner is dan een muis?’ vroeg Atherton nog niet overtuigd dat zij en haar mensen hier diep onder de grond *echt* veilig waren.

‘Zoals?’ vroeg majoor Williamson nu enigszins ongemakkelijk.

Atherton spreidde haar armen. ‘Weet ik veel.’ Ze bracht haar armen weer bij elkaar en gebruikte haar duim en wijsvinger om iets aan te duiden dat minuscule klein was. ‘Bijvoorbeeld zo groot als een... bij?’ zei ze eigenwijs. ‘Ik heb van Eric verhalen gehoord over vernietigende drones ter grootte van een bij of een vlieg. Die hadden we bij defensie al lang voor die AI

ontspoorde. En ik wil niet weten wat die klote AILPHA ondertussen zelf nog meer heeft bedacht.'

Williamson wreef vermoeid over zijn voorhoofd. 'Misty,' begon hij terwijl hij tegen de monitor tikte waar hij de generaal al eerder op wees. 'Kijk ze nou staan. Dat zijn toch geen mannen die met minidrones werken?'

Atherton mummelde op de halve sigaar in haar mond, nam hem in haar hand, zocht in haar zakken naar een aansteker en gaf zichzelf een vuurtje. Ze nam een trek van de sigaar, blies de rook naar Petrova en zei: 'Hoe ernstig is de hoofdingang beschadigd?'

'De combat drones hebben de eerste deur opgeblazen. In theorie zouden...'

'Theorie? In theorie hadden we allemaal dood kunnen zijn!' foeterde de generaal.

De korporaal zuchtte en keek opnieuw naar Williamson. De majoor gaf een geruststellend knikje. 'De eerste deur is ontzet, de TIA-agenten kunnen de eerste hal binnendringen,' zei Petrova. 'Het portaal. Maar in die hal hebben we nog enkele boobytraps die hun ongetwijfeld snel doen besluiten zich terug te trekken.'

'Maar dan zijn ze al binnen,' zei Atherton, nerveus met haar vingers wriemelend. 'Dat maakt het voor een tweede aanval eenvoudiger.'

'Nee,' durfde Petrova tegen te spreken. 'Dan zijn ze in de eerste gang. Ze zijn pas binnen als ze ook de tweede, veel zwaardere deur kunnen forceren. En aangezien de combat drones die hier boven het schoolgebouw hingen, te groot zijn

om door de kleine ingang die nu openligt af te dalen, zullen ze andere materieel moeten halen om die deur op te blazen. Veel zwaarder materiaal.'

Atherton ijsbeerde naar de muur met de monitoren. Keek lipbijtend naar de beelden van de laatste twee nog werkende camera's buiten de bunker. Ze legde haar hand op Williamson's schouder en wees op de beelden die ze zag. 'En wat kunnen we van die uit de kluiten gewassen schoothondjes verwachten?'

Williamson grinnikte. 'Reutans, Misty. Robothonden. Perfect in het opsporen van vluchtelingen. Oké, toegegeven, helaas ook in het vermoorden van iedere vluchteling die ze ontdekken. Maar daar hebben wij hier beneden geen last van. Pas als we...' Hij zweeg en keek omhoog naar de generaal.

'Pas als we wat? Williamson?'

'Nou. Pas als we besluiten deze bunker te verlaten, en die beesten, dingen, zijn nog in de buurt... Dan hebben we een probleem. Een groot probleem.'

Atherton nam nog een trekje van haar sigaar. 'Nou. Duidelijk verhaal. Niet vluchten dus...'

5

Oud-president Chris Chestwright gluurde door een raam naar de mannen die net het dorpje waren binnengelopen. Eén van hen, een vrouw die Byron Aixa had genoemd, lag kermend van de pijn op de grond. De andere mannen lagen verspreid rondom haar. Op één na. De man die Byron had herkend als Cury, kroop langzaam naar de gewonde vrouw. ‘Waarom schieten ze niet terug?’ vroeg hij over zijn schouder.

‘Volgens mij hebben ze alleen maar handwapens,’ zei Chad Greene vanaf de ingang. ‘Ik zag er geen een die een langeafstandswapen droeg.’

‘Welke idioot gaat zonder geweer op pad?’ vroeg Chestwright zich hardop af. ‘In deze tijd?’

Chad haalde onverschillig zijn schouders op. ‘En dat voor mannen in een uniform...’

Byron Quade kroop zo laag mogelijk over de vloer naar de president. ‘Het lijkt erop dat er vanuit de oude mijn wordt geschoten, mister President.’

Chestwright keek hem doordringend aan. ‘En jij zei nog dat je op de heenweg, voordat je mij ophaalde, met de mensen hier hebt gesproken?’

‘Ja.’ Byron wist niet wat hij verder nog moest zeggen.

Het bleef even stil. Totdat Harold Hammington, de andere vaste bewaker van de voormalige president, in het wilde weg

begon te schieten. Als reactie volgde een nieuwe kogelregen vanuit de richting van de oude mijn.

‘Verdomme, spaar je munitie,’ foeterde Byron. Zodra de beschieting weer even stopte, gluurde hij uiterst voorzichtig naar buiten. ‘Ik zie niemand,’ zei hij teleurgesteld. ‘Zelfs Cury en zijn mannen niet.’

‘Misschien zijn ze gevlucht,’ zei Rosella.

‘Hoe dan?’ zei Byron. ‘Ze waren lopend.’

‘Lopend? Om ons te komen helpen?’ vroeg Rosella hoofdschuddend. Ze keek naar haar vriend. ‘Wat doen we hier nog, Chad? We kunnen net zo goed terug naar papa.’

Chad Greene twijfelde zichtbaar.

‘Nee, we hebben jullie nog nodig,’ zei Byron. ‘Nu dit centrum is vernield en we geen contact kunnen maken met AILPHA, en...’ Hij gebaarde in de richting van de mijn. ‘En er blijkbaar iets is voorgevallen in die oude mijn waardoor de mensen daar niet langer bereid zijn ons te steunen, moeten we proberen naar het Pentwogon te komen.’

‘Het Pentwogon?’ mopperde Rosella. ‘Die ondergrondse basis waar jij vandaan kwam? Helemaal in *fucking* Louisiana? Lopend?’

‘Misschien moeten we eerst proberen uit te vinden waarom de mensen in de mijn op ons schieten,’ zei Chestwright diplomatiek. ‘Je zegt dat je met hen had gesproken, Byron. Dat je afspraken met hen had gemaakt. Dus, blijkbaar is er in de tussentijd iets gebeurd waardoor ze van mening zijn veranderd.’

Byron Quade zuchtte diep. ‘Ik weet niet of een politieke discussie hier veel zin heeft, mister President.’